

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 28.02.1967, sp. zn. 6 Cz 18/67, ECLI:CZ:NS:1967:6.CZ.18.1967.1

Číslo: 92/1967

Právní věta: Přezkoumává-li soud rozhodnutí o uložení kárného opatření, je navrhovatelem vždy pracovník, který návrh na přezkoumání rozhodnutí o kárném opatření podal, kdežto organizace, která kárné opatření uložila, má v soudním řízení vždy postavení odpůrce (§ 79 odst. 1, § 244 odst. 1 a § 247 odst. 1 o. s. ř.). Ustanovení § 2 odst. 2 písm. f) disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy nevylučuje, aby převedení na jinou práci až na dobu jednoho roku bylo provedeno na pracoviště s menšími výdělkovými možnostmi.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 28.02.1967

Spisová značka: 6 Cz 18/67

Číslo rozhodnutí: 92

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pracovní poměr, Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 247
§ 249

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 92/1967 sb. rozh.

(Částečně nepoužitelné viz judikát 44/1980 SbRc.)

Přezkoumává-li soud rozhodnutí o uložení kárného opatření, a to ať již proto, že rozhodčí řízení bylo bezvýsledné (§ 209 písm. a), § 213 zák. práce a § 14 až § 18 vyhl. ÚRO č. 82/1965 Sb.), nebo proto, že pracovní poměr postiženého pracovníka již skončil (§ 81 odst. 6 a § 7 zák. práce), je navrhovatelem vždy pracovník, který návrh na přezkoumání rozhodnutí o kárném opatření podal, kdežto organizace, která kárné opatření uložila, má v soudním řízení vždy postavení odpůrce (§ 79 odst. 1, § 244 odst. 1 a § 247 odst. 1 o. s. ř.).

Ustanovení § 2 odst. 2 písm. f) disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy nevylučuje, aby převedení na jinou práci až na dobu jednoho roku bylo provedeno na pracoviště s menšími výdělkovými možnostmi.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. února 1967, [6 Cz 18/67.](#))

Rozhodnutím náčelníka železniční stanice ze dne 18. května 1966 bylo výpravčímu této železniční stanice za porušení pracovní kázně při posunu uloženo podle § 2 odst. 2 písm. f) disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy jako kárné opatření převedení na jinou práci na dobu 6 měsíců. Vedle toho nebyly jmenovanému přiznány prémie za měsíc květen a byly mu odebrány jízdní výhody podle směrnice č. Im/54 na dobu jednoho roku.

Uložené kárné opatření bylo na základě podaného návrhu rozhodnutím rozhodčího orgánu při závodním výboru ROH železniční stanice ze dne 3. června 1966 zrušeno.

Okresní soud Praha-východ rozhodnutí o uložení kárného opatření zrušil a věc vrátil rozhodčímu orgánu k novému projednání. Opatření o prémiování žalovaného za měsíc květen a o odnětí jízdních výhod bylo potvrzeno a navrhovatel byl zavázán zaplatit soudní poplatek.

Krajský soud v Praze na základě odvolání navrhovatele změnil rozsudek okresního soudu tak, že byl vypuštěn výrok o vrácení věci rozhodčímu orgánu k novému rozhodnutí, v ostatním pak byl tento rozsudek potvrzen.

Krajský soud ve svém rozhodnutí vycházel – shodně s rozsudkem okresního soudu – z toho, že mohlo být vzhledem k ustanovení § 2 odst. 2 písm. f) disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy uloženo převedení na jinou práci přesahující 3 měsíce, a že až na dobu jednoho roku, avšak bez snížení platu. Rozhodnutí o uložení kárného opatření jmenovanému bylo pak s odkazem na citovaná ustanovení zrušeno z toho důvodu, že byl převeden na méně placenou práci signalisty na dobu 6 měsíců.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti generálního prokurátora, že oběma citovanými rozsudky byl porušen zákon, a tyto rozsudky zrušil.

Z odůvodnění:

Předně je třeba uvést, že v řízení o přezkoumání rozhodnutí, jimž bylo uloženo kárné opatření, které se provádí podle § 244 a násl. o. s. ř., je navrhovatelem vždy pracovník, který s rozhodnutím o uložení kárného opatření nesouhlasí a podává proto podle § 81 odst. 5 zák. práce rozhodčímu orgánu návrh, aby je zrušil. Přezkoumává-li rozhodnutí o uložení kárného opatření soud a to ať již proto, že rozhodčí řízení bylo bezvýsledné (§ 209 písm. a), § 213 zák. práce a § 14 až § 18 vyhl. ÚRO č. 82/1965 Sb.), nebo proto, že pracovní poměr postiženého pracovníka již skončil (§ 81 odst. 6 a 7 zák. práce), je navrhovatelem vždy pracovník, který návrh na přezkoumání rozhodnutí o kárném opatření podal, kdežto organizace, která kárné opatření uložila, má v soudním řízení vždy postavení odpůrce (§ 79 odst. 1, § 244 odst. 1 a § 247 odst. 1 o. s. ř.).

V napadených rozhodnutích je tedy nesprávně označen pracovník jako odpůrce a ČSD jako navrhovatel.

V souzené věci šlo o řízení, které před rozhodčím orgánem zůstalo bezvýsledné, a proto ve smyslu § 81 odst. 6 zák. práce přezkoumal soud rozhodnutí orgánu, který kárné opatření uložil. Podle § 249 odst. 1 o. s. ř. soud přezkoumávané rozhodnutí v takovém řízení potvrdí nebo zruší usnesením. Z ustanovení § 250 o. s. ř. vyplývá, že proti rozhodnutí soudu není pak přípustné odvolání ani obnova řízení.

Proti rozsudku okresního soudu Praha-východ ze dne 12. 7. 1966 nebylo již možno podat opravný prostředek a další řízení ukončené rozsudkem krajského soudu v Praze bylo proto v rozporu s uvedenými zákonnými ustanoveními.

Podle § 2 odst. 2 písm. f) disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy vydaného

ministerstvem dopravy jako příloha pracovního řádu pro pracovníky železniční dopravy a aparátu ministerstva dopravy a schváleného opatřením ministerstva dopravy č. j. 36411/65-3 ze dne 7. 12. 1965, je možno jako kárné opatření uložit též převedení na jinou práci až na dobu jednoho roku. Citované ustanovení ve shodě s ustanovením § 82 odst. 6 zák. práce proto nevylučuje, aby převedení na jinou práci až na dobu jednoho roku bylo provedeno na pracoviště s menšími výdělkovými možnostmi.

Okresní soud Praha-východ především ve věci nesprávně rozhodl rozsudkem, ačkoliv tak měl učinit usnesením. Rozsudek okresního soudu pak vychází z nesprávného právního závěru, že na základě disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy nebylo možno převést navrhovatele do funkce signalisty na dobu 6 měsíců, jelikož se jedná o méně placenou práci. Okresní soud rovněž nebyl oprávněn potvrzovat opatření náčelníka železniční stanice ČSD o odnětí prémie a jízdních výhod žalovanému. V souvislosti s provedením těchto opatření měl okresní soud však posoudit, zda nešlo o uložení jiných opatření, vedle kterých nelze ve smyslu § 80 odst. 2 zák. práce za totéž porušení pracovní kázně ukládat ještě i kárné opatření.

Uvedenými rozsudky okresního soudu Praha-východ a krajského soudu v Praze byl proto porušen zákon v ustanoveních § 120 odst. 1, § 247, § 249 o. s. ř., ve spojení s § 82 odst. 6 zák. práce a § 2 odst. 2 písm. f) disciplinárního řádu pro pracovníky železniční dopravy vydaného jako příloha pracovního řádu pro pracovníky železniční dopravy a aparátu ministerstva dopravy a schváleného opatřením ministerstva dopravy č. j. 36411/65-3 ze dne 7. 12. 1965.